

2011: Continuen amb l'estafa

Mentre acabàvem l'any sobrepasant els 4,5 milions d'aturats i aturades, les grans fortunes espanyoles guanyaven, especulant en la Borsa, un 8,6% més de beneficis que en 2009. Les 688.000 persones que al febrer es calcula deixaren de percebre els 426 euros de subsidi i les milers d'elles que seran acomiadades a 20 dies per any treballat d'indemnització, amb un màxim de 12 mensualitats, incloent a les seues famílies, són l'altra cara de tots eixos patrimonis familiars que, com en el cas d'Amancio Ortega, propietari de l'imperi Inditex, es calculaven al voltant dels 25.000 milions de dòlars segons la revista Forbes durant el passat any. Tossudes, les dades demostren, per si no quedava clar, que a les famílies riques les anomenades **crisis** els reporten igualment importants beneficis.

Els Albertos o les Koplovitz són la punta de llança hispànica d'açò que els experts tertulians denominen **els mercats**. Els pregoners del FMI com Miguel Ángel Fernández Ordóñez, governador del Banc d'Espanya, ho anuncien contínuament, *es necessiten més reformes*. És igual que el fons de reserva de la Seguretat Social, que garanteix el cobrament de prestacions, l'atur i les jubilacions, tinga una mica més de 64.000 milions d'euros en l'actualitat. El sistema de pensions és inviable, diuen. I punt. Cal fer més reformes. Privatitzacions, ampliació de l'edat de jubilació o nova reforma laboral. És igual que existisquen informes que demostren totes les falsedats dels seus experts catèdràtics universitaris amb les seues sempre equivocades prediccions econòmiques. No els anem a llegir ni escoltar en els mitjans del grup Prisa. És igual que totes les reformes legislatives dels últims anys no aconseguisquen més ocupació estable sinó tot el contrari. La classe política accedirà a la pensió màxima amb 11 anys de cotització solament i si no té per a arribar a fi de mes serà consellera delegada d'alguna de les grans empreses del mercat. Què importa si les cúpules sindicals de les Comissions i la Unió General estan enterrant la negociació col·lectiva a passos accelerats. Les "ajudes" als dos sindicats majoritaris es van xifrar

en l'últim semestre del 2009 en uns 120 milions d'euros, sense explicar immobles i edificis regalats. És igual que ara arriben el Toxo i el Cándido proposant, en gran missió salvadora, un nou pacte social com si els interessos de la classe treballadora foren els mateixos que els de l'elit econòmica o la política. Més de 100 anys de sang, suor i llàgrimes en forma de drets i conquestes socials trepitjats per tant salvapàtries i pocavergonya junts. Sembla ser que als custodis del sistema capitalista no els entra en el cap que el propi sistema no solament és desigual i cruel en si mateix sinó que està tornant cega i totalment allunyada de la realitat, quan no desequilibrada directament, a tota persona que a hores d'ara encara defensa allò del menor dels mals possibles. Hipocresia judeocristiana occidental.

Mentrestant, un poc més a baix d'Andalusia, a Algèria i especialment a Tunísia i Egipte la població ha dit ja n'hi ha prou a tanta corrupció i tanta falsedat. I encara que els contextos històrics siguen diferents en els diferents països mediterranis on hi ha hagut grans revoltes populars aquestes contestacions ens segueixen recordant aquella vella cançó de *el pueblo unido jamás...* Ara solament falta saber el temps que aguantarem en la Península Ibèrica amb la bena posada. Especialment col·lectius com el juvenil, molt participatiu en els altres estats, que són la principal **víctima** del que s'amaga en les reformes plantejades. Una joventut, en gran part bastant protegida per l'entorn familiar i educada a passar els seus mals rotllos de dissabte nit en dissabte nit, que encara no siga molt conscient del què se li ve damunt en un futur proper.

Para quan la ràbia i la impotència es traslladen al carrer, que es traslladaran, els diferents col·lectius llibertaris haurem d'estar a l'altura de les circumstàncies i dotar d'eines i continguts les lluites i mobilitzacions com històricament sempre hem fet, d'altra banda. De moment ací estem, amb dignitat i responsabilitat, sent 100 o milers, convocant i participant en tot un seguit d'actes reivindicatius. Ací estem i estarem.

Concentració de CGT el 25-G davant la seu del PSOE-PSPV a València en protesta per la reforma de les pensions i les retallades socials

// p.5 resposta a les mesures capitalistes //

La CGT-PV al carrer, pel present i pel futur

Els últims mesos han estat plagats d'actes per a fer front a la política neoliberal de retallada de drets. En la p.7 trobaràs a més un anàlisi en profunditat de les mentides del capitalisme.

// p.4 exposicions i jornades culturals //

Difusió cultural de l'anarcosindicalisme

Gandia, Castelló, Alacant i València han acollit interessants xerrades i exposicions al voltant del moviment llibertari. En el NC de febrer, informem de les exitoses iniciatives de les Federacions Locals.

Secretariat
Permanent del
Comitè Confederal

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta).
Tels.: 96 383 44 40
96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec.general@cgtpv.org

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FL de València.

Avgda. del Cid 154
Tels. 96 383 44 40
96 313 43 53. Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
fed.local@cgvalencia.org

- SP de la FL de València, tels. 96 383 44 40
- Sindicat de Metall, Energia i Minería, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Comerç i Hosteleria, tel. 96 313 41 39

Serveis Afiliats:

Fundació Ferrer i Guàrdia,
Àrea de la Dona, Serveis Socials,
Biblioteca Llibertària,
Gabinet de Salut Laboral i Ambiental,
Servei Sindical de Normalització Lingüística.

SU del Camp de Morvedre i l'Alt Palància.

C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
cgtpportsag@gmail.com

FL de Benidorm.

C/ Russafa (Glorieta El Carrasco)13,
Bq II, Local 4 A-1
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03500 -Benidorm (Alacant)
cgtpbenidorm@cgtpv.org
cgtpbenidorm@gmail.com

FL d'Alacant.

C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
alacant@cgt.es

FL d'Alcoi.

C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 554 71 46
Fax 96 554 71 46
03800-Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

FL La Safor-Gandia.

C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@terra.es

FL de Puçol.

C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta)
cgtpucol@telefonica.net

FIC de Castelló.

C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
cgtkastello@hotmail.com

Fundació Ferrer i Guàrdia.

Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València (València-L'Horta)

Per a la realització del
Notícia Confederal
es compta amb la
col·laboració de la
Conselleria de Cultura i
Esport

editorial

SINDICATS AL SERVEI DEL PODER

L'acord, o més aviat la rendició, que han signat els anomenats agents socials (abans sindicats de classe) UGT i CC.OO. amb el govern suposadament socialista (versió socialdemòcrata suau) suposa la major traïció al conjunt dels treballadors espanyols, que –tristament– segueixen recolzant i cotitzant a aquestes burocràcies sense escrúpols ni vergonya.

No ens queden ja qualificatius per a nomenar a la reforma del sistema públic de pensions que ens acaben d'imposar els qui no solament diuen que ens representen, sinó que fins i tot presumeixen d'entendre els nostres greus problemes i defensar els nostres drets legítims. Retardar la jubilació als 67 anys, les jubilacions anticipades als 63, passar el temps de cotització exigida per a tenir dret a la pensió completa de 35 a 38'5 anys i ampliar el període de càlcul de la pensió des dels actuals 15 anys als futurs 25, és la major canallada que es pot imposar a una població com l'espanyola que assoleix els majors índexs dins de la UE d'atur, precarietat i manca de serveis socials.

En eixes condicions de falta d'ocupació per a 5 milions de persones, de pobresa per a altres 8 milions i d'atur juvenil proper al 40%, allargar la vida laboral i augmentar l'exigència de cotitzacions només pot interpretar-se com una claudicació del sindicalisme majoritari davant la patronal, la banca i les asseguradores, que ja es freguen les mans veient que davant ells s'obre

un mercat tan apetitós com el de les pensions privades.

Després de convocar, tard i sense molta il·lusió (possiblement per a accontentar a les seues estupefactes bases) la vaga del 29 de setembre, les executives d'aquests dos aparells sindicals es van jurar per Sant Euro que no tornarien a convocar una altra Vaga General. I així ha sigut: han aguantat durant tres mesos una farsa negociadora que no es creia ni el personal més ingenu, i han acabat anunciant una signatura -compromesa des de setmanes arrere– just un dia abans de l'aprovació pel Govern de les retallades, esgotant davant les seues hosts l'esperança d'una improbable vaga general en defensa del dret a un treball estable i a unes pensions dignes.

Front a eixa traïció, des del sindicalisme alternatiu -i molt especialment des de la CGT- s'ha respost com tocava a una situació tan inexplicable com a insostenible, amb tot tipus de campanyes informatives i mobilitzacions socials. Conscient de la seua responsabilitat i de les seues forces, la CGT ha convocat Vaga General el 27-G on ha sigut possible; bé perquè altres organitzacions grans ho feien també (Galícia, Navarra, Euskadi) o bé perquè es va aconseguir que la majoria del sindicalisme alternatiu i dels moviments socials s'uniren (Catalunya).

En la resta de territoris, la CGT tampoc es va amagar del seu compromís amb la lluita: infinitat d'assemblees, xarrades, tancaments, marxes, manifestacions, concentracions, fulles in-

formatives, comunicats de premsa i fins a una vaga de fam de dos companys del seu Comitè Confederal van ser la nostra aportació a una lluita contra les retallades que només acaba de començar. El 27-G ha sigut, amb la seua Vaga General i les seues multitudinàries manifestacions, un pas important en el camí de la CGT com a alternativa al sindicalisme de la derrota permanent.

Vergonyós ha sigut també el paper dels mitjans massius d'informació, evitant qualsevol crítica al pacte que es negociava, ignorant les mobilitzacions prèvies i la Vaga General del 27 de gener i, com a lamentable exemple de servilisme al poder, exagerant la notícia d'uns enfrontaments de joves amb la policia a Madrid, i relacionant eixos fets amb la manifestació unitària que ells van apuntar a la CGT en exclusiva.

La CGT-PV també va intentar, sense aconseguir-ho, que hi haguera una convocatòria unitària de Vaga General el 27-G, però no per açò deixem d'estar en el carrer; les importants manifestacions i molts altres actes d'eixe dia a Castelló, Alacant i València (sense oblidar les grans mobilitzacions en les quals participen els nostres companys i veïns de CGT-Múrcia) són un clar exemple que l'anarcosindicalisme té un espai creixent en el moviment obrer del segle XXI.

ANTONIO PÉREZ COLLADO
Secretari General CGT-PV

ACCIÓ DIRECTA

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres, de 16 a 18 h.

ESCOLTA'L I PARTICIPA!! a RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org

ÀFRICA

La digna i legítima resistència d'un poble

Des que en 1975 l'Estat espanyol ens venguera a través dels il·legals acords tripartits, en els quals va cedir el territori al Marroc i a Mauritània, el poble saharauí segueix resistint amb dignitat i valor fins al seu alliberament.

Després de la Marxa Verda en la qual el Marroc ens va bombardejar amb napalm i fòsfor blanc, mentre tractava de donar una imatge de marxa pacífica...

Després de la guerra que lliurem contra la força marroquina ocupant fins a la signatura de l'alto-el-foc en 1991, afavorit per Nacions Unides...

Després d'asseure'ns en la taula de negociació amb la força ocupant traçant efímers plans de pau, de reunions en Houston, en Nova York, del plan Baker, de promeses de celebració de referèndum d'autodeterminació que mai arriba...

Després de veure'ns obligats a viure dividits per un mur en la zona de major densitat de mines antipersona, entre els campaments de refugiats en l'exili de Tindouf, Argèlia, i les zones ocupades pel Marroc...

Després de veure com espolien els nostres recursos naturals en contra del dictamen del Tribunal de la Haya...

Després de les contínues vexacions i violacions dels drets humans en els territoris ocupats, detencions, tortures, desaparicions, celebracions de judicis militars a població civil...

Després de la ruptura de l'alto-el-foc en el brutal desallotjament per part de l'exèrcit marroquí del campament de la dignitat Gdeim Zik el passat 8 de novembre en El Aaiún ocupat... SEGUIM RESISTINT.

Des del 22 de novembre de 2010, després d'ocupar la seu del PSOE en València i ser desallotjats trencant un pacte verbal al que havíem arribat, ens traslladarem enfront de la Delegació de Govern en València on romanem ja més de dos mesos vivint de forma autogestionada en la nostra jaima, per a exigir: la celebració immediata del referèndum d'autodeterminació del poble saharauí, ja que és l'única via possible per aconseguir la nostra total llibertat, el cessament immediat de venda d'armament al Marroc, el reconeixement per part de l'estat espanyol de la RASD (República Àrab Saharauí Democràtica) i l'exigència que l'Estat espanyol assumisca la seua responsabilitat com potència administradora del Sàhara Occidental en estar inoclús el procés de descolonització (a pesar que l'actual ministra d'afers exteriors "s'obstina" en no assumir la legalitat internacional).

Durant aquests dos mesos hem estat en contacte amb les nostres companyes en les zones ocupades i en els campaments de refugiats, hem intentat ser el ressò dels

esdeveniments que dia a dia han anat assolant El Aaiún i la resta de ciutats de les zones ocupades, hem creat xarxes amb altres col·lectius, hem rebut el suport de moltes persones de forma espontània, hem sigut jutjats per desobediència a l'autoritat en negar-nos a retirar la jaima (judici en el qual el fiscal va considerar admirable la protesta saharauí), hem rebut visites d'altres llocs de l'Estat espanyol i sobretot, dia a dia, estem intentant que la nostra causa no caiga una altra vegada en l'oblit.

Però aquesta vegada és la definitiva, ja hem sigut enganyats moltes vegades, ja hem sigut moneda de canvi pels interessos econòmics de les grans potències en moltes ocasions. El sacrifici dels nostres germans i germanes de les zones ocupades no pot ser en va. Anem a continuar fins al total alliberament del Sàhara Occidental. SÀHARA LLIURE JA **Joves Saharauis per la Independència**

SUDAMÈRICA

Argentina: Racismo y conflicto social

// El conflicto inicial, ocurrido en el Parque Indoamericano del vecindario de Villa Soldati, en Buenos Aires, ocurrió cuando varios centenares de familias ocuparon tierras //

PABLO POZZI
Historiador

El pasado 7 de diciembre ocurrió un estallido social en la ciudad de Buenos Aires, Argentina, protagonizado por los más humildes de sus habitantes, entre ellos una importante cantidad de inmigrantes bolivianos y paraguayos. Durante dos semanas el conflicto no cesó de crecer y se extendió a diferentes zonas de la ciudad y del país. A principios de 2011, el conflicto se combinó con la protesta de los tobas, un pueblo aborigen en el norte de la Argentina. En ambos casos las características centrales fueron la violencia represiva, que resultó en cuatro muertos y numerosos heridos, las disputas políticas entre el gobierno y la oposición, y el racismo.

El conflicto inicial, ocurrido en el Parque Indoamericano del vecindario de Villa Soldati, en Buenos Aires, ocurrió cuando varios centenares de familias ocuparon tierras de la ciudad para construir viviendas. La mayoría de los 4.000 okupas está desempleada o tenía ingresos por debajo del nivel de pobreza, y muchos eran beneficiarios de los subsidios gubernamentales. Las causas fueron puntuales: el salario mínimo, en Argentina, es 1.824 pesos (unos 450 dólares), el nivel de subsistencia para una familia de cuatro personas es 1.780 pesos, y un alquiler de una habitación en cualquiera de las villas de emergencia (denominadas "villas miseria") de Buenos Aires y su conurbano oscila entre 600 y 1.100 pesos. El planteo de los okupas era sencillo: ante la opción de tener vivienda o pasar hambre, decidieron tomar tierras disponibles y construir sus propias casillas.

Tanto el gobierno de la ciudad como el nacional rápidamente reaccionaron enviando efectivos policiales y de la gendarmería mientras censaban a las familias con vistas a negociar una solución. Sin embargo, vecinos de la zona, tan humildes

como los okupas pero con viviendas, reaccionaron con racismo, xenofobia y violencia. Según una vecina: "Ahora les van a dar las tierras y subsidios. Yo no puedo comprar ni un yogurt y ellos, que son bolivianos, tienen todo". La situación degeneró en enfrentamientos entre fuerzas de seguridad, okupas y vecinos que duraron casi 10 días. En medio del conflicto las ocupaciones continuaron, con humildes inmigrantes asentándose en tierras pertenecientes a un club deportivo vecinal (su campo de fútbol), a un frigorífico y a varias empresas del conurbano bonaerense. En los enfrentamientos entre pobres, con palos, bombas molotov y algunas armas de fuego, hubo dos muertos y docenas de heridos. Vecinos comunes salieron "a la caza" de "bolitas" (bolivianos) y "paraguas" (paraguayos), registrándose numerosos casos de golpizas de personas cuyos rasgos físicos, según los agresores, se asemejaban a los grupos raciales que componen los pueblos originarios de Bolivia y Paraguay.

El gobierno peronista reaccionó denunciando la "existencia de una conspiración para desestabilizar" a la presidente Cristina Fernández de Kirchner. Según fuentes del palacio de Gobierno, la conspiración estaría orquestada por "la izquierda" y por "las fuerzas de derecha", lideradas por el ex presidente Eduardo Duhalde y el intendente de la ciudad de Buenos Aires, Mauricio Macri, ambos peronistas. La propia presidente planteó que la situación había sido "apadrinada" por Duhalde y que la izquierda, en la práctica, contribuía a los objetivos de la derecha política. El resultado ha sido una oleada de xenofobia y racismo entre la población, conjuntamente con un ataque a la izquierda desde los medios de comunicación cercanos al gobierno. En ningún momento se discutieron las condiciones sociales, ni se intentó comprender qué era lo que estaba ocurriendo.

La realidad es mucho más compleja. Más allá de los planteos gubernamentales, en la Argentina existe una fuerte redistribución de la riqueza hacia arriba. Mientras el 10% de mayores ingresos aumenta su riqueza, los socialmente marginados, que viven en las "villas miseria", han crecido 25% en los últimos dos años; la canasta básica alimenticia aumentó durante el último año entre 22 y 37% según cifras oficiales; la carne, la yerba mate y el azúcar, insumos básicos en la dieta argentina, aumentaron 50%; y 36,7% de las personas de la zona afectada poseen "trabajo en negro", el desempleo oficial es 12% pero cerca de 30% de la población económicamente activa recibe subsidios gubernamentales.

Entre los okupas había, efectivamente, una gran cantidad de inmigrantes pero también de argentinos nativos. Y una vez iniciada la ocupación de tierras hubo presencia de activistas de todos los partidos

políticos y gubernamentales. De hecho uno de los dirigentes públicos más conocidos era una activista kirchnerista que trabajaba en la Fundación Madres de la Plaza de Mayo, lugar del que fue despedida una vez que se hizo pública su participación.

El gobierno finalmente puso "orden" y desalojó varios de los predios ocupados por dos vías. Una fue la represión ejercida por la Gendarmería. La otra fue la amenaza por parte del Jefe de Gabinete de que las familias okupas dejarían de percibir sus subsidios, y que los consules paraguayo y boliviano estaban dispuestos a colaborar con la deportación de los extranjeros. La respuesta gubernamental avaló los argumentos de los sectores más racistas de la población por la cual "esta gente viene a sacarnos lo nuestro".

Més informació:
<http://argentina.indymedia.org/>

EXPO I JORNADES AL PAÍS VALENCIÀ

XII Jornades Llibertàries de CGT-València

Rafael Maestre, Cristina Escrivá, Jacinto Ceacero i Manolo Martínez

Chema Berro, Ricard Camil Torres i Antonio Pérez Collado

Tasio Urra, Manolo Rodríguez i Paqui Cuesta

Tamara, Àngels Blanco, Carlos Montouto i Joan Carles Bernad

Ermen Gassiot i Maxi Roldán

Rafael Cid, Pablo Elorduy i Rafael Cuesta

Entre els dies 13 i 17 de desembre va tenir lloc en la Facultat de Ciències Socials de la Universitat de València la decimosegona edició de les Jornades Llibertàries, la ja clàssica cita amb el pensament, la història, l'art i el projecte anarquista i autogestionari.

Per acompanyar i complementar els actes hem pogut comptar amb l'excel·lent exposició que, sobre la repressió franquista al moviment llibertari, han muntat la CGT i la Fundació Salvador Seguí "LA MUERTE DE LA LIBERTAD". Aquesta exposició va ser visitada amb molt d'interès pel públic assistent i va tenir crítiques molt positives per part de quantes persones van acudir a aquestes Jornades de 2010.

En aquesta ocasió, els molt interessants debats han girat entorn del tema de la crisi que ens ha provocat el capitalisme, però que patim especialment els pobres, i sobre la repressió que s'encruela sobre qualsevol lluita social o sindical. El títol no podia ser més explícit: "EL CAPITALISME EN CRISI: - DRETS, + REPRESSION". També els ponents van ser d'allò més amens i capacitats: professors universitaris com Manuel Rodríguez, Anastasio Urra i Joan Carles Bernad; historiadors i investigadors socials com Ricard Camil Torres, Cristina Escrivá i Rafael Maestre; advocats com Àngels Blanco i Carlos Montauto; sindicalistes com Jacinto Ceacero i Paqui Cuesta; activistes socials com Tamara i Ermen Gassiot; periodistes com Rafael Cid, Pablo Elorduy, Rafa Cuesta i Chema Berro...

Cal celebrar que en aquesta ocasió l'assistència a tots els actes ha sigut sensiblement superior als anys precedents, tant per gent de la CGT com per altres persones interessades en la nostra història i les nostres alternatives al model de democràcia capitalista que patim. També ha sigut quasi (tristament quasi) unànime la col·laboració en la distribució de la propaganda i en la venda de la loteria amb la qual les Jornades Llibertàries s'autogestionen.

En el capítol de les crítiques negatives —que mai les anem a ocultar— esmentar la menor assistència a la Festa de les Jornades i el poc interès de part de la militància i delegats de la CGT, que no acaben d'entendre que els temes socials són tan importants com els estrictament sindicals. Són assignatures pendents per a les XIII Jornades Llibertàries de CGT-València, que ja estem somiant.

I per a finalitzar, gràcies a tothom; als ponents i assistents, als que col·laboren en la loteria, als que ajuden en l'organització, als que treballen i critiquen el just, als que ens donen ànims, als que fan la propaganda i la reparteixen. A la Universitat de València i el seu personal, a Ràdio Klara, a la Fundació Salvador Seguí, a Diagonal. A tots i totes... de cor.

Comissió Organitzadora Jornades Llibertàries de CGT-VALÈNCIA

Si vols saber més
www.cgtpv.org

En el claustre de la Biblioteca Central de Gandia, en el hall d'Humanes de la UJI de Castelló i en la Facultat de Ciències Socials de València

Expo: "La muerte de la libertad" València, Castelló i Gandia

Gandia 21 al 28 gener

Castelló 17 al 20 gener

València 13 al 17 desembre

Jornades de CGT-Alacant: "100 anys d'anarcosindicalisme"

Les jornades, del 14 al 16 de desembre, han explicat, amb la col·laboració de militants i experts, l'ahir i l'avui del moviment tant en la província com en la resta d'Espanya, així com amb una petita exposició d'originals de revistes, literatura, cartelleria llibertària. Les valorem com molt positives tant en públic com en repercussió en la premsa local.

Les Jornades "100 anys d'anarcosindicalisme", realitzades per la Federació Local de la CGT d'Alacant, en la Seu Universitària Ciutat d'Alacant, han parlat dels següents temes:

"LA CGT I L'ANARCOSINDICALISME DEL SEGLE XXI" a càrrec de Jacinto Ceacero, Secretari General de CGT. Línies mestres de l'anarcosindicalisme actual i les seues perspectives de futur.

"ANARQUISME I EDUCACIÓ", l'estreta simbiosi existent entre anarquisme i l'educació, exposat per José Navarro Moneris, un militant llibertari, mestre

d'escola i educador social.

"LA PREMSA I LA LITERATURA ANARQUISTES", a càrrec de Paco Madrid, membre de l'Ateneu Llibertari Al Margen de València. Va mostrar les estretes relacions entre ambdues i la influència que van exercir en la societat del seu temps.

"L'ANARCOSINDICALISME A ALACANT, 1910-1940", a càrrec de Paco Moreno Sáez, autor d'una tesi sobre el moviment obrer en la província d'Alacant i comissari de l'exposició "L'anarquisme a Alacant 1868-1945".

I finalment, una taula redona: amb les intervencions del Secretari General de la CGT d'Alacant, Juan Jiménez, la Secretària de la Dona, Victoria Criado i Baltasar Palicio, Secretari de Comunicació, que van aprofundir en la projecció de les idees de l'anarcosindicalisme.

Federació Local CGT-Alacant

webs al País Valencià

CGT Alacant
<http://cgt-alicante.es>

CGT Castelló
<http://cgtkas.blogspot.com>

CGT València
<http://www.cgvalencia.org>

CGT País Valencià
<http://www.cgtpv.org>

// CGT-PV en el carrer de novembre 2010 a gener 2011 //

Des de l'última edició del NC, les mobilitzacions convocades per la CGT o en les que el sindicat ha participat han sigut molt nombroses. Les marxes per la dignitat d'Alacant, la marxa d'esclaus en Alfafar, la Vaga de Consum del 21-D, les protestes, concentracions i manifestacions contra la reforma laboral a Castelló, Alacant i València, concentracions per la llibertat d'Assange (WikiLeaks), concentració per un ferrocarril públic el dia de la inauguració de l'AVE Madrid-València, marxes pel tancament dels CIE, debats i xerrades en casals, associacions de veïns, més mobilitzacions contra la recent reforma de les pensions i el pacte social... L'activitat s'ha fet sentir, estem ahí. A continuació, algunes imatges de les mobilitzacions.

26-N: Contra la privatització i les retallades dels autobusos EMT

Marxa pels Drets Socials a València el 27-N

11-D: Marxa per la Dignitat en Alacant

Marxa d'esclaus el dia de la Vaga de Consum en Alfafar, 21-D

Concentració el 18-D, inauguració de l'AVE Madrid-València

Per la llibertat d'expressió, FreeWikileaks. 8-G València

27-G Castelló: Contra la reforma de les pensions

27-G València: Contra la reforma de les pensions

27-G Alacant: Contra la reforma de les pensions

Continua la campanya per la readmissió de Paqui Cuesta i contra la repressió sindical en Ford

Davant la injusta sentència dictaminada pel Jutjat de València en què es reconeixia la procedència de l'acomiadament de la Secretària General de CGT en Ford, Paqui Cuesta, el sindicat continua lluitant per una decisió respectuosa amb els drets laborals. CGT ha elaborat una campanya antirepressiva en Ford que combina la solidaritat (pots posar-te en contacte amb el sindicat per a informar-te de com fer-ho), les concentracions, les reunions amb la direcció de la multinacional i la via judicial. Així, ja s'ha interposat un recurs davant el Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana i, en el cas que el dictamen també siguera negatiu, s'esgotaria aquesta via anant al Tribunal Constitucional. Anirem informant. Info en www.cgtpv.org

Juanjo Ripoll, CGT-Aluminio Baux, ha sigut readmés

Marxa per la readmissió de Juanjo celebrada en Sogorb en el mes d'octubre

El text judicial és molt clar: l'empresa demandada no ha acreditat "els fets objecte de la carta d'acomiadament, és a dir, que el demandant haguera facilitat a un treballador acomiadat la seua targeta perquè poguera entrar en el centre de treball". Una autèntica garrotada per a la Direcció d'una fàbrica que va decidir acomiadar fulminantment a Juanjo Ripoll, secretari d'Acció Sindical de CGT-Camp de Morvedre i Alt Palància i delegat de CGT en el comitè d'empresa de Baux, mitjançant la basta mentida referida.

Tal com ha quedat acreditat, l'empresa justifica l'acomiadament de Ripoll, notifi-

cat el passat 30 de juliol, per un succés esdevingut el 27 d'abril, succés a més del que no solament és incapaç de demostrar la seua veracitat sinó que, a més, al·lega excuses poc creïbles per a no aportar la que seria la prova incontestable: l'enregistrament en vídeo dels torns d'entrada a la fàbrica.

Així mateix, l'empresa es recolza en el judici sobre testimonis que el jutge considera parcials o insuficients. És més, l'única prova documental en la qual basa l'empresa l'acomiadament, la llista de fitxatges dels torns d'entrada "no deixa de ser un document de part, no verificat per pericial alguna, per més que s'haja lliurat a un notari passats ja quasi tres mesos des del dia dels fets adduïts en la carta d'acomiadament".

D'aquesta forma, la sentència declara improcedent l'acomiadament de Ripoll i condemna a Baux a la seua readmissió o bé a l'abonament d'una indemnització, a més dels deguts salaris de tramitació. Atès

que el demandant té l'opció d'escollir ha tornat al lloc de treball del que mai haguera d'haver sigut expulsat.

Juanjo Ripoll va assenyalar per la seua banda que "s'ha fet justícia" i afirma sentir-se satisfet perquè la sentència reflecteix "just el que el sindicat ha defensat tots aquests mesos: que tot el que deien era mentida". A més, Ripoll ha volgut deixar patent el seu agraïment pel suport rebut d'amics i companys del sindicat. I és que CGT ha dut a terme una campanya de solidaritat per la readmissió de Juanjo, en el marc de la qual s'han celebrat diverses concentracions de suport, una d'elles el dia del judici, i una marxa reivindicativa pels carrers de Sogorb.

Finalment, CGT aplaudeix el sentit de la sentència i espera que supose una limitació a actuacions empresarials indesitjables que aprofiten la conjuntura i la seua posició de poder per a acomiadar treballadors al seu antull. **Gabinet de Premsa CGT-PV**

CONCEPTES BÀSICS D'ECONOMIA

Les fal·làcies i mentides del neoliberalisme..., i del capitalisme...?

Les fal·làcies o veritats a mig fer són sentències enganyoses i falses, que inclouen algun element de debò i engalipen al receptor presentant alguna cosa que és creïble

JOKIN ZAB@LA
CGT-Universitat de València

L'argument central del discurs NEO-LIBERAL podria resumir-se així:

"Com més gran és el grau de llibertat econòmica en un país, major és l'oportunitat del mateix d'aconseguir més prosperitat, un creixement més ràpid, un nivell de vida més alt, etc. Eixa llibertat econòmica l'exercim, sense intervenció externa alguna, en les nostres decisions d'inversió, estalvi i consum. Hem desenvolupat cert tipus de capitalisme en la nostra part del món on tenim llibertat de posseir, competir i comerciar sense intervenció governamental." (Johan Norberg).

Aquest argument és fal·laç!

No se'ns ha de passar per alt la confusió del pensament econòmic per Economia. Si tenim clara tal distinció, ens adonem que les màximes centrals del NEOLIBERALISME obeeixen a una doctrina determinada del pensament econòmic, a la doctrina ULTRALIBERAL, més que a l'Economia en si mateixa. O siga, el plantejament NEOLIBERAL introdueix una filosofia pròpia de l'organització econòmica: aquella en la qual qualsevol intervenció pública en els mercats, per mínima que siga, es presumeix com una font d'ineficiència, ja que són els mercats, es diu, mitjançant el mecanisme de preus els que organitzen la correcta distribució dels recursos escassos per a satisfer les necessitats de l'ésser humà.

Però aquest plantejament omet parts de debò que no solament són crucials per a entendre la seua naturalesa doc-

trinal, sinó que invaliden absolutament tots els seus arguments.

Aquests plantejaments NEOLIBERALS s'assenten fonamentalment en les aportacions d'Adam Smith (1776) i David Ricardo (1817). Però tots dos van mostrar les seues reserves sobre la moral, la distribució de les rendes i la mobilitat internacional de capitals, llavors encara incipient. Però açò s'obliden d'explicar-ho...!

A més, els últims 200 anys d'investigació econòmica han provat que la teoria dels mercats assignadors eficients, o teoria de la "mà invisible", només es compleix quan els mercats són "perfectes". Cosa que també oblidada el corrent NEOLIBERAL!

N'hi ha prou amb assenyalar que **els participants en els mercats NO es comporten de manera econòmica racional** en la majoria de les ocasions. En lloc d'açò, desenvolupen comportaments estratègics, orientats al llarg termini per tant, amb els quals cerquen l'assoliment de posicions de domini de mercat impedit la consecució d'equilibris competitius. Aquests comportaments generen estructures de mercat no competitives tals com el monopoli, duopoli, oligopoli i la competència monopolística. Més encara, els avanços de la psicologia, la psicologia social i la neurobiologia en els últims 50 anys han demostrat que els éssers humans ni tan sols som racionals en el sentit maximitzador i omniscient del concepte; al contrari, som limitadament racionals, satisfactors més aviat, i ens equivoquem sistemàticament en percebre, avaluar, diagnosticar i emetre judicis.

La realitat, és que el poder s'ha convertit en "moneda de canvi"; i la política, com a expressió del joc de poder, en el criteri que regeix el nostre món.

La realitat és que la teoria de "els mercats" falla estrepitosament, i cada vegada més, en tractar d'explicar el nostre món i anticipar el nostre futur, perquè el poder la desarticula i invalida.

Bé, no! Realment el món que permet explicar i el futur que autoritza anticipar la teoria de "els mercats" és el de la vertadera història de Rapa-Nui, un exemple mort de creixement econòmic que va acabar en desastre. Açò sí, passant abans per sistemes socioeconòmics com els de Somàlia o Zimbabwe...

No obstant açò, encara refutada la doctrina econòmica liberal com a expressió extrema i salvatge d'una manera d'organització econòmica, el capitalisme, el problema no se soluciona sinó que apareix major. Un sistema econòmic com el capitalista, basat en el creixement i l'acumulació, ho ha fet fins ara fàcilment gràcies a l'energia barata i a l'espòli d'uns recursos naturals abundants.

Però segons l'informe anual publicat recentment per l'Agència Internacional de l'Energia (AIE), el zenit del petroli (moment a partir del qual cada any s'extraurà menor quantitat) ja s'ha produït, va tenir lloc en 2006. Les conseqüències són extremes: més del 90% del transport mundial depèn del petroli, així com la pràctica totalitat dels sectors industrials, i, el que és molt més

preocupant, el sistema de producció i distribució d'aliments que sosté a una població de ja quasi 6.700 milions de persones.

A més, el canvi climàtic, juntament amb els seus devastadors efectes socials i humanitaris, es deixa notar especialment sobre la vertiginosa disminució de la biodiversitat, sustent dels nostres ecosistemes. Tots els científics seriosos i honests reconeixen que la proporció de pèrdua d'espècies és major que en qualsevol època de la història humana.

Cal plantejar-se llavors, quan impudem energia i ecosistemes en el model econòmic, si un sistema d'organització econòmica capitalista, basat naturalment en el creixement i acumulació continuus, no és també fal·laç.

Si no ho és, el seu desenvolupament immediat només podria venir a través d'una recuperació de l'equilibri entre mercat i estat; però des d'una concepció plural, participativa, democràtica, transparent i veraç de l'estat, molt allunyada de la nostra actual realitat.

No obstant açò, molt probablement, el capitalisme és en si mateix fal·laç com a sistema d'organització econòmica en una biosfera limitada. Però llavors, quines alternatives sistèmiques podem articular des dels moviments progressistes i ciutadans en un món complex i globalitzat on la tendència que s'imposa és la desraó del vessant més salvatge del capitalisme...?

Descàrrega llibre autor
<http://www.cgtpv.org/Llibre-Las-mentiras-de-la-crisis.html>

VALENCIA DREAM

MM... L'INFORME DIU QUE EL SEU DOMINI DE LENGÜES ESTRANGERES ES NUL, I DE LA LENGUA DEL PAIS IGNO- RA FINS I TOT ELS MES ELEMENTALS VOCABLES FALLA- RES, COETERS I GASTRONO- MICS, COM ARA SOCARRAT... NIJO SAP DIR SI L'AUSIAS MARCH ES CUINER O FUTBO- LISTA

DESCONEIX LA REGLA DE TRES, NO TE CAP NOCIO D'ETICA, DE POLITICA, DE GEOGRAFIA NI HISTORIA ... PERO TE LA CARA MOLT DURA!

Hi hi

ES EL NOSTRE CANDIDAT IDEAL, PACO

SENYOR SOCA DE FUSTA, VOL SER L'AMBAIXADOR DE LA CULTURA VALENCIANA?

DEIXA-M'HO DIR A MI!

ACCEPTEU ABANS NO ES PRESENTE (PONTDEMORA)

Per Ferran Agut

LLIG I DIFON LA PREMSA LLIBERTÀRIA

Pots trobar el **LIBRE PENSAMIENTO** en:

Zona Barri de la Llum-Mislata: Edifici CGT, Av. del Cid, 154

CENSURA, FEIXISME I RETALLADES EN LA LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

Cas 1: Paseando...

JOSÉ MIGUEL FRECHINA
Administració Pública CGT-València

Lo bueno de pasear por tu barrio es que te permite percartarte de alguno de los cambios que acontecen en él, y digo alguno pues es bien sabido que nuestro maravilloso cerebro es dado (cuestiones de supervivencia) a discriminar entre los muchos estímulos a los que se ve expuesto.

Tendemos a percibir con seguridad aquellos acontecimientos que son especialmente sensibles a nuestro interés.

De mi especial interés es el lenguaje que aparece en forma de grafitis anónimos en las calles, principalmente el que supone una crítica al sistema capitalista.

Por ello siempre me deleito con su lectura, además de imaginar en qué circunstancias el sujeto perpetrador immortalizó esa sentencia en el espacio "público".

Y aquí me gustaría hacer una reflexión con ustedes; ¿es realmente público ese espacio?

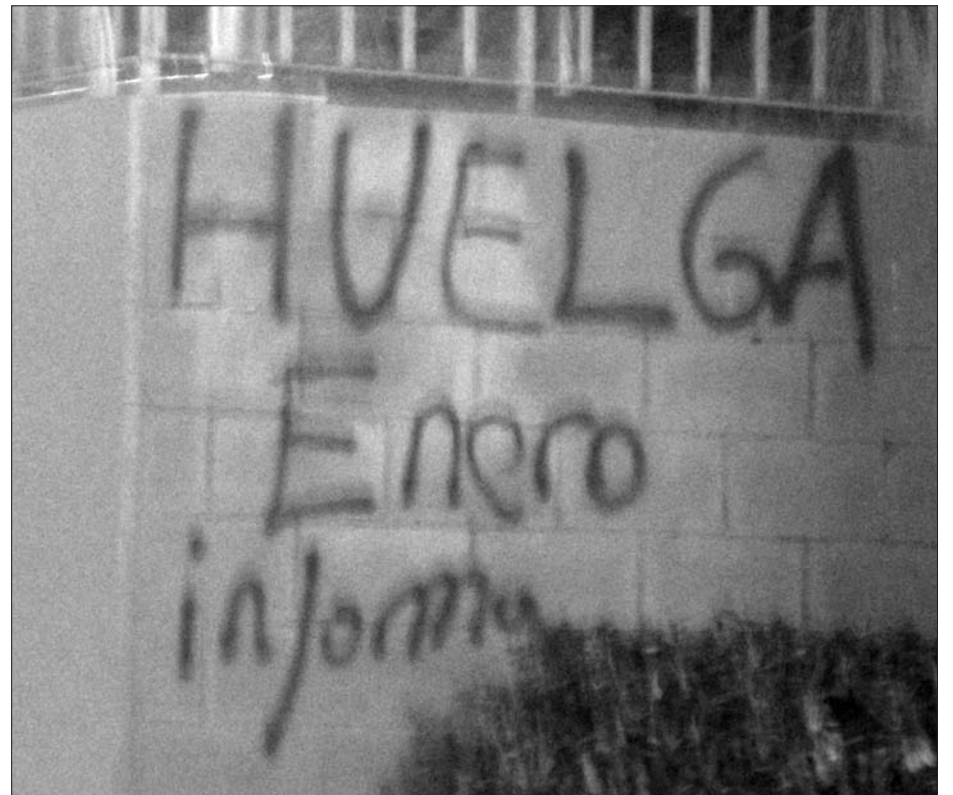
Diré que más bien no.

Tengo comprobado que en mi barrio las pintadas anticapitalistas duran unas horas o a lo sumo un día y poco, antes de ser borradas por los diligentes equipos de limpieza de nuestra granja..., perdón..., de nuestra ciudad.

Ningún ciudadano de a pie se dedica a borrarlas, sino más bien a leerlas, pensarlas, criticarlas...

No; simplemente NO son toleradas por nuestros...¿qué? ¿Qué son de nosotros esos que afianzan la dinámica de la censura absoluta de los mensajes ciudadanos en el espacio penosamente público?

Mi barrio intolerado es el Cabañal y yo animo a saturar las calles con nuestro grito pintante.

Cas 2: Atac al memorial de les víctimes del franquisme

GRUP PER LA RECERCA DE LA MEMÒRIA HISTÒRICA-CASTELLÓ

El Grup per la Recerca comunica el seu rebuig més enèrgic i ferm a l'atac rebut, en forma de pintada covarda, en la nit del 4 al 5 de gener de 2011, en el memorial/homenatge a les víctimes de la repressió franquista de les terres de Castelló.

Una vegada més, amb total impunitat, covardia i coneixement dels fets delictius que realitzaven, els hereus del feixisme franquista pintaven de negra una

paraula, FRANQUISTA, en el monòlit col·locat enfront de la llera del Riu Sec de Castelló, lloc d'extermini i repressió dels demòcrates castellonencs.

I pintaven aquesta paraula amb la intenció d'esborrar la història, esborrar una dictadura cruel i contra el poble, cosa que mai aconseguiran, netejarem la pintada quantes vegades siga necessari i seguirem en la nostra tasca, legítima, de retornar la dignitat a les víctimes d'un temps d'intolerància i autoritarisme, d'un temps de segrest de la llibertat.

El memorial a les víctimes és un espai de llibertat i de record cívic i col·lectiu.

AGENDA

EL ATENEO LIBERTARIO AL MARGEN CUMPLE 25 AÑOS

Del 21 al 27 de marzo Al Margen organiza unas jornadas para celebrar su 25º aniversario. Con este especial cumpleaños el veterano ateneo libertario de Valencia pretende reunir a todos sus socios y simpatizantes en una serie de actos y debates, con los que conmemorar sus dos decenios y medio siendo un espacio de convivencia, solidaridad y reflexión para las ideas y las gentes libertarias, aportando desde su revista, sus charlas, exposiciones, proyecciones, libros y campañas una visión siempre abierta y revisable del pensamiento y la historia del anarquismo. El programa del XXV Aniversario está complementándose al cierre de este *Noticia Confederal*, pero podemos adelantar que habrá una exposición, senderismo, una fraternal y sabrosa comida, debates, lecturas poéticas, actuaciones musicales y alguna sorpresa más. Para saber más del Ateneo y ver la programación definitiva de su 25 aniversario, contáis con su interesante página web: www.ateneoalmargen.org y con el teléfono 963921751. Si tenéis la suerte de vivir cerca (Valencia y alrededores) vuestro oasis frente a la crisis y la modorra intelectual se encuentra en la calle Palma, 3 (en el popular Barrio del Carmen).

PROGRAMACIÓ BIBLIOTECA "FERRER I GUÀRDIA"

En l'avinguda del Cid 154 - 3ª planta, València. Dijous 17 febrer: Curs d'iniciació al còmic. Impartit per Enrique Oliver. A les 16h30.

Dijous 24 febrer: Xerrada-debat: "A propòsit

de Wikileaks" a càrrec de companys de FreeWikileaks. A les 19h30. <http://blifg.cgtvalencia.org>

8-M: DIA INTERNACIONAL DE LA DONA TREBALLADORA

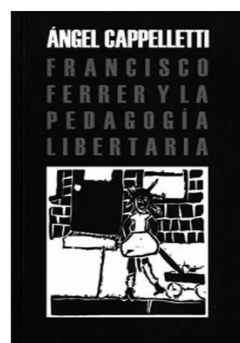
CGT-PV crida a participar en les manifestacions que tindran lloc a Castelló, València i Alacant. Especialment front a la violència masclista estructural, una vegada més les dones som les primeres víctimes de les mesures econòmiques: reforma de les pensions, reforma laboral...

NOVETATS EDITORIALS

Pioneras y revolucionarias. Mujeres libertarias durante la República, la Guerra Civil y el Franquismo de Eulàlia Vega. Editorial Icaria. Colección Antrazyt

Gràcies a una metodologia renovadora, que incorpora les fonts orals, s'ha pogut rescatar la memòria d'aquestes protagonistes per a solucionar diverses qüestions encara no resoltes per la historiografia. Com van arribar aquestes dones a les idees anarquistes? Per què van iniciar la seua militància? Quins factors van influir en aquesta decisió? Van ser realment tan marginals en els sindicats com s'ha mantingut? Quin va ser el seu paper en els anys trenta? Com van viure els llargs anys del Franquisme? Les protagonistes d'aquest llibre van ser pioneres perquè es van rebel·lar contra el paper subordinat que tenien en l'esfera pública i privada, passant a conquistar espais negats a les joves obreres fins al moment de la República i la Guerra Civil. Van ser també revolucionàries perquè van voler abolir les injustícies del sistema social i polític capitalista i perquè van dirigir la seua militància per a construir un sistema igualitari econòmic, social i de gènere.

Francisco Ferrer y la pedagogía libertaria de Ángel Cappelletti. Editorial LaMalatesta

En paraules de Colin Ward, l'anarquisme ha sigut el moviment social que major atenció ha prestat a l'educació, perquè, dins de la seua ideologia, és fonamental la transformació de l'ésser humà com a pas previ a qualsevol tipus de canvi social.

Emmarcat en aquesta realitat, Ángel Cappelletti ens presenta un recorregut per la vida i la labor de la figura més important del que ha vingut a denominar-se educació racionalista a Espanya, Francesc Ferrer i Guàrdia, qui traslladaria a la pràctica tots eixos debats pedagògics que havien tingut lloc dins del moviment llibertari al llarg del segle XIX i principis del XX.

Si vols col·laborar amb:

envia els teus articles, notícies, dades, opinions informacions, fotos...

comunicacion-cgtpv@rojonegro.info

Entrevista amb la Federació Local de CGT-València

“Per a CGT el sindicalisme és una escola de rebel·lia”

Continuem amb les entrevistes de *Notícia Confederal* a les Federacions Locals que conformen la territorial de la CGT al País Valencià. És el torn de la Local de València, la Federació que compta amb un major nombre d'afiliats i sindicats. Els

companys i companyes han volgut destacar la importància del sindicalisme de CGT com a una eina dels treballadors per a la dignitat i l'emancipació, indispensable en uns temps d'atacs sense precedents als drets sociolaborals.

València és una ciutat clau en el desenvolupament de l'anarcosindicalisme. Podeu fer un breu resum de la història de la Federació Local de València?

Els inicis serien dels primers passos que vam donar durant la transició, al final dels anys setanta, quan encara teníem les sigles de CNT. Cal recordar que en aquells anys i principalment en 1977 a València teníem 15.000 afiliats i una important presència en sectors com metall i transports, també el conegut míting de la plaça de bous de València amb més de 30.000 assistents, després de tots eixos anys de fúria obrera i llibertària, va venir la repressió a l'anarcosindicalisme, amb l'assassinat del company Valentín González, a mans de la policia i la posterior vaga de repulsa, que va suposar 300.000 persones en el carrer. Per l'any 78 va començar el declivi del moviment obrer i especialment de l'anarcosindicalisme, amb ruptures i divisions per les diferents formes de plantejar l'anarcosindicalisme en les empreses, passem de ser una CNT unitària, a dues, una seria la CNT (Renovada) actual CGT, i una altra CNT (Històrica) actual CNT-AIT. Però encara així seguim amb les sigles de CNT, barallant en moltes empreses i moviments socials de l'època, antimilitaristes, ciclistes, etc. Demostrant que l'anarcosindicalisme no són només unes determinades sigles o un passat gloriós, sinó que l'anarcosindicalisme també era present i futur, adaptant-lo a les noves estratègies que se'ns imposaven. Després va arribar el congrés d'unificació de 1984, on es van unificar els sectors més renovadors de la CNT, al costat d'altres companys de CNT-AIT, que encara que van estar aguantant en el sector històric, al final es reunificaren amb el sector majoritari de l'anarcosindicalisme (actual CGT). Després del procés de reunificació es va iniciar una carrera en contra de les retallades sindicals i socials de l'època, cal recordar que aquells anys eren els de les reconversions industrials, i les primeres crisis del capital. Finalment en 1989 per sentència judicial vam haver de canviar les sigles de CNT per les de CGT. A tot açò, durant tot eixe temps, passem per diferents locals en la ciutat de València, primer en el carrer Blanqueries, carrer la Pau, avinguda del Regne, i finalment per ocupació en l'avinguda del Cid, que és la nostra seu actual.

Com us organitzeu en l'actualitat, on està el local, quins dies està obert i com s'atén als treballadors?

La F.L. de València funciona per sindicats de ram o sector. Actualment la formen els sindicats de Metall i Químiques; Transports, Comunicacions i Mar; Alimentació,

En la foto, d'esquerra a dreta: Enric Tarrida (Secretari d'Organització); Miguel Ángel Morcillo (Secretari de Comunicació); Manolo Martínez (Secretari General); Isidoro Guaita (Secretari d'Acció Sindical) i Carmen Calabia (Secretària de Finances). No està en la foto Paco Sanvicente (Secretari de Formació)

Hostaleria i Comerç; Banca, Oficines i Despatxos; Neteja i Manteniment; Administració Pública i el sindicat d'Oficis Varis. Aquests set sindicats componen l'estructura local de la Federació de CGT en la ciutat de València, que són uns 6.000 afiliats i 500 delegats sindicals aproximadament.

Com tothom sap, la seu de la Federació Local de Sindicats de València es troba en l'avinguda del Cid-154 de València, és un conegut edifici ocupat per la CGT des dels noranta. El nostre horari és de dilluns a divendres de 9h00 a 20h00. A la gent se li atén per sindicats, cada consulta ha de passar pel seu sindicat de ram, és a dir, si ve un treballador que treballa per exemple en el sector de transports, se li passa primer al seu sindicat, en aquest cas seria el sindicat de transports, aquests atenen la consulta de l'afiliat, i si és necessari realitzar un procés judicial se'ls passa als serveis jurídics, és a dir als advocats i assessors del sindicat.

Però cal deixar clar que primer es passa pel seu sindicat de ram: hi ha qüestions que no cal recórrer al advocat, i que el sindicat pot solucionar directament amb l'empresa o l'empresari, açò és l'Acció Directa no?...

D'altra banda, el comitè que compon la Federació Local, el formen un grup de companys i companyes que s'encarrega de vetllar pel bon funcionament de l'estructura local, així com l'aplicació dels acords que emanen de les assemblees dels sindicats. La F.L. coordina a aquests sindicats, però no és en cap cas un comitè executiva, en CGT decideixen els treballadors.

Com a Federació Local assentada amb un nombre molt important d'afiliats, un

gran local, sent una organització sindical coneguda i respectada, quines son les línies bàsiques d'actuació per als pròxims anys?

Per a començar, el nostre objectiu és ser una alternativa, real, seriosa i honesta per als treballadors.

CGT ve demostrant ser una organització que no claudica i que practica un sindicalisme combatiu. Però açò no és tot... És necessari donar la formació necessària als treballadors, perquè ningú els enganye, i perquè ells mateixos puguin aconseguir quotes de dignitat, que a poc a poc els porte a l'emancipació, com a treballadors i persones. Per a la CGT el sindicalisme és una escola de rebel·lia, on la gent pensa per si mateixa.

Ara mateix la CGT es veu en l'obligació de fer front a moltes lluites sindicals, tant en empreses on tenim representació, tipus: Ford, Renfe, Correus, etc. i unes altres on no tenim representació, però són els treballadors que farts de les burocràcies de CCOO i UGT, acudeixen a la CGT, perquè és l'única alternativa que la gent veu en el carrer.

El nostre objectiu és fer del sindicat una eina precisa i contundent de defensa dels treballadors. A poc a poc comencem a tenir presència en sectors on abans no estàvem, i açò demostra que alguns treballadors estan pel canvi.

Les nostres línies d'actuació per a aquests temps incerts passarien per la consolidació i expansió de la Confederació, i sobretot i també en l'acció social, la CGT ha demostrat estar en el carrer quan ha sigut necessari, recolzant a col·lectius socials, és potser en aquest últim apartat on la CGT ha de fer més força, en la qüestió

social, perquè el capitalisme ens està donant pals a tots, és igual que sigues aturat, immigrant o treballant per a una multinacional, la pèrdua de drets s'ha globalitzat, ens foten com a treballadors i com a ciutadans...

D'altra banda hem de ressaltar en positiu el treball que es ve desenvolupant, tant en matèria de formació com d'acció social, de les activitats de la Biblioteca Llibertària Ferrer i Guàrdia de la CGT a València, un projecte que cada vegada està prenent més força dins i fora del sindicat.

En què ha influït la crisi respecte a la militància i la classe treballadora en general i quin es el missatge de la CGT de València al respecte?

La crisi ens ha influït principalment a veure un munt de companys que han perdut els seus llocs de treball, perquè les empreses han utilitzat la "CRISI" per a tancar empreses, traslladar-se a un altre lloc amb la producció, o bé han obert ERO amb el suport dels sindicats majoritaris. L'excusa de la crisi els ha vingut molt bé tant al govern i a la patronal per a fer neteja, sobretot de "treballadors conflictius".

Açò ens ha portat a augmentar el nombre de protestes i processos judicials contra les empreses en els últims dos anys. Hi ha setmanes que han coincidit diverses protestes i mobilitzacions, ha sigut un no parar.

En el cas de la militància, creiem que no ha afectat gens, els que són militants, o millor dit activistes del sindicat, ho són tant si estan treballant o en l'atur, fins i tot si estan en l'atur són més militants, perquè tenen més temps. Com deia la cançó d'un grup asturià: "Mentre tinguem subsidi tindrem per a sprays...". Des de CGT tenim clar que la crisi no la deuen pagar els treballadors, en tot cas els que l'han provocada: Banquers, Empresaris, Polítics (de tot pelatge i signe), especuladors i altres estòmacs agraïts al servei del capitalisme.

Voleu afegir o destacar alguna cosa més?

Sí, és necessari fer una crida a la participació de tots els afiliats, no podem solucionar els conflictes només amb hores sindicals dels delegats, açò seria un error, si volem aconseguir millores i guanyar drets, haurem d'aportar una mica més, haurem d'arribar molt més, perquè el que està en joc no és només el nostre futur, sinó també el dels nostres fills. I açò no és poc. Salut.